Wenne rahwa tark kawwalus ja Petsenegi rahwa tuim ja rummal meel.

Wenne rahwast woib üsle üldes keige ennamist sest árrátunda, et nemmad keige asja peál ussinad ja warmad on. Neid woib sepárrast keige tõ peále panna ja pruki; sepárrast on nemmad igga hádda sees ilma kartmatta, jo kui neil nitsas kà teawad nemmad kohhe mistehha, ja miis nou tullep piddada. Jubba nenda kulus sanna, ni bos (so árra karda! epolle wiggagi!) tunnistab selgest, et neil nisuggune ussin ja wahwas meel on, nemmad leidwad iggal ajal parrajat ja head nou, hádda árra peásta, ehk mis neile raske on, mis neid seggab, eest árra sata; seni kui monni mu innimenne hirmo ja ahhastusse párrast ei tea, mis tehha ehk jätta. Wenne rahwa aja ramatude seest leitakse ka et sesinnane meel jo wannast wenne rahwa, párrandus ja lotud meel olnud.

Se ussin meel on neid saggedast keige raskemast hádda, mis jo silmadega náhha olli, árra peástnud, ja peale suurt tullo waenlasteſt tonud: agga sedda terrawat ja ussinat meelt epolle kül ial ni hásti ja ni röömsa wisiga katsutud, kui sel ajal, kui Petsenegi rahwas Pelgorodi linna omma sõawäega kinni pannid.

Wenne Suur würst Wladimir olli sel puhhul omma sõa wäega Tsudi rahwa wasto walja läinud. Otse sel körral tullid Petsenegi rahwas linna alla ja pannid tedda ümberringi kinni. Linna rahwal, kinnipannemisse wasto hopis walmistamatta olles, tulli pea aego tühhi ja pudus keigist asjust kätte,

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1817, lk. 17